

Chương Thứ Hai Mười Lăm

HỎA THIÊU HOÀNG LONG BẢO

Ngao Tử Thanh hiểu rất rõ các đối thủ của chàng, bất kỳ người nào cũng có thể ra giang hồ võ ngược tự xưng là anh hùng một cõi cả. Vì vậy võ công chàng dù vượt trội hơn cả mấy người liên thủ lại cũng không phải dễ dàng thủ thắng được. Hiểu ra được điều đó, tâm trí của chàng bỗng trở nên bình tĩnh lạ lùng.

Võ công của Ngao Tử Thanh thâm trầm và quảng bác như biển cả, công lực uyên thâm tưởng chừng như vô cùng vô tận, chiêu số thì huyền ảo đến không sao nắm bắt được. Một khi chàng đã bình tâm tĩnh trí tấn công thì uy lực của chiêu thức lại càng được nâng cao.

Kình phong vẫn đang gầm réo, binh khí vẫn va chạm vào nhau chan chát, nảy lửa. Ai cũng im lặng chiết chiêu tiến thủ, không ai nói chuyện. Ai ai cũng hiểu rõ, cao thủ giao đấu sự sinh tử được quyết định bởi những sơ hở nhỏ nhất mà đối phương có thể khai thác được.

Ngao Tử Thanh đã nhìn thấy vẻ sốt ruột của Thuần Mâu Song Hùng, lập tức giở giọng mỉa mai nói:

– Thì ra Thuần Mâu Song Hùng cũng chỉ có thế này mà thôi. Tại hạ đã đánh giá quá cao hai người. Từ nay hai người chẳng còn cơ hội để xưng hùng xưng bá trên giang hồ nữa.

Thiệu Dung tức điên ruột, vừa huơ thuấn như sấm sét vừa quát mắng:

– Ngao tiểu tử! Chớ có kiêu ngạo sớm! Giữa huynh đệ ta và người đã biết mèo nào cắn mỉa nào?

Ngao Tử Thanh tấn công vừa giành lấy được tiên cơ đã vội di chuyển đi nơi khác, dùng cách đo để kích bác đối phương, vừa di chuyển chàng vừa nhẹ nhàng nói:

– Bằng vào chút bản lĩnh của hai người, lấy đông hiệp ít mà cũng dám tự xưng anh hùng hảo hán thì ta thấy ai ai cũng xứng được là anh hùng hảo hán cả!

Thiệu Lực có vẻ thâm trầm hơn, lão đã đoán được dụng ý của Ngao Tử Thanh vội cao giọng quát:

– Ngao tiểu tử! Đánh võ mồm thì có gì được gọi là anh hùng hảo hán? Có giỏi thì cứ giở quyền chưởng công phu ra xem ai là chân nhân?

Ngao Tử Thanh bật cười ha hả nói:

– Giở quyền chưởng công phu ra xem ai là chân nhân? Ha ha ha, không lẽ hai người còn chưa chịu nhận là thực lực của hai người kém xa tại hạ?

Thiệu Lực bất thần giáng một côn như long trời lở đất xuống đầu Ngao Tử Thanh hừ lạnh nói:

– Chưa đến giây khắc cuối cùng, thì không ai dám chắc ai thắng ai bại cả!

Ngao Tử Thanh cười lớn nói:

– Vậy thì tại hạ sẽ cho hai người được thấy người thắng kẻ bại một cách phân minh!

Ngao Tử Thanh vừa dứt lời thì tình hình chiến trận lập tức thay đổi, kinh phong sầm sập tứ bề, hàn quang lạnh thấu cốt không ngừng chớp giật, bóng người di động mỗi lúc một nhanh hơn, tựa như đèn cù xoay chuyển, những thế công mãnh liệt liên tục được đưa phát ra về cả hai phía. Không ai có thể phân biệt được ai là ai, chiêu thức nào là của ai, công kích về phía người nào nữa.

Trì Tú trường trường nhìn vào đấu trường, lão là con cáo già, lão hiểu rõ những gì đang xảy ra bên trong đấu trường. Bỗng lão lên tiếng quát lớn:

– Giết được hắn, hai người được nhận lãnh năm trăm lạng vàng cho mỗi người!

Tiền thưởng lớn ắt là kích thích được si khí, Trì Tú hiểu rất rõ điều đó, và lão đã dùng đúng ngay vào lúc cần dùng.

Thân hình Ngao Tử Thanh nhẹ nhàng xuyên qua giữa hai thế tấn công mãnh liệt của Thiệu Lực, trong một khoảng không gian cực nhỏ chàng biến thế công liên tục mười đao bức Thiệu Dung lui ra, thân hình chàng cung bay vọt lên không trung nói nhanh:

– Không ngờ thân tại hạ lại đáng giá đến ngàn vàng như vậy. Đa tại Trì bảo chủ đã đánh giá cao.

Âm thanh lời nói còn vang vang thì Ngao Tử Thanh đã đánh mặt lại, đảo người lao trở xuống, sắc diện chàng lúc này trông hết như một sát thần đến giờ bắt hồn người, giọng lạnh băng quát:

– Đây là hai người tự rước lấy họa vào thân!

Tả chưởng chàng giơ lên, lập tức những đạo kinh phong lớn như núi ập xuống, lẫn vào đó là những luồng đao quang sắc nhọn như dao phát ra từ miến đao.

Thiệu Dung hai tay cầm thuẫn múa vù vù miện quát lớn:

– Ngao tiểu tử, người khi người quá đáng.

Giọng Ngao Tử Thanh nghe rùng rợn nói:

– Hai người vô năng, bị giết là khi là phải rồi!

Vừa nói thân hình chàng đột ngột ngã ngang xuống đất, thân hình cách mặt đất chừng hơn tấc, là là lướt thẳng về phía Thiệu Dung.

Thiệu Dung mặt lộ nét kinh hãi, vừa chuyển bộ né tránh vừa bỏ năm thuẫn

vào đầu, cổ và lưng đối phương.

Trong một thoáng, bóng người chớp động loạn xạ, thuần, côn, chưởng, cước như mưa bắc rơi xuống người của Ngao Tử Thanh, mật độ các thế càng lớn đến mức e rằng một con muỗi cung khó bề bay lọt qua.

Nhưng Ngao Tử Thanh luôn có một năng lực biến cái không thể thành có thể, chàng cất người lên, hữu chưởng hươu Quỷ tiêu một vòng trên đỉnh đầu đánh gạt các món binh khí cùng chưởng cước như mưa bắc rơi và tả thủ co lại như những chiếc móc câu bắt thần chộp ngược về phía Thiệu Dung.

Trì Tú đứng ở bên ngoài vô cùng kinh hãi trước thân pháp biến hóa đầy quái dị của Ngao Tử Thanh, vừa lo lắng cho sự an nguy của Thiệu Lực vội kêu lên:

– Thiệu Lực, cẩn thận!

Thiệu Dung thấy bào đệ lâm nguy vội hươu thuần giáng xuống đầu của Ngao Tử Thanh với ước muốn là làm thế nào làm chậm lại thế trào ác độc của Ngao Tử Thanh.

Động tác của song phương nhanh nhẹn đến không cho phép ai suy nghĩ. Ngao Tử Thanh cất tiếng cười lạnh lạnh, hữu thủ hươu ngược Quỷ Tiêu chém một đao vào giữa mặt Thiệu Dung, tả thủ vẫn giữ nguyên thế trào vận kinh lực chộp tới, vẫn vào bụng dưới Thiệu Lực.

Một tiếng rú thảm khốc ngân dài, như xé toạc không gian ra thành hai mảnh. Một mảng hồng quang bắn lên tận giữa tầng không sau đó mới cùng các bộ phận trong nội phủ rơi vãi xuống đất.

Cùng với tiếng rú của Thiệu Lực, Thiệu Dung hai tay ôm ngực lão đảo lùi ra ngoài bảy tám thước, sắc mặt gã vàng như sáp, máu vượt qua kẽ tay áp chặt trên ngực chảy thành dòng xuống đất.

Khi đứng vững lại được, Thiệu Dung kêu lên thảm thiết:

– Nhị đệ..

Thiệu Dung nhìn như muốn nuốt sống Ngao Tử Thanh, cúi người nhặt chiếc thuần lên, gom góp chút sinh lực còn lại, vận công vào đôi tay, ném một chiếc thuần vào người của Ngao Tử Thanh.

Bên khố môi Ngao Tử Thanh thể hiện một nụ cười tàn khốc quen thuộc, nhẹ nhàng tránh qua chiếc thuần to lớn nặng nề xé gió bay tới, và cung nhẹ nhàng không kém lướt tới phía trước Thiệu Dung. Phần đuôi thuần nhọn hoắt lướt ngang qua đầu vai Ngao Tử Thanh nghe soạt một tiếng, vãi trắng và lẫn máu tươi văng ra ngoài. Ngay lúc đó nghe bụp một tiếng giòn tan, chiếc Quỷ tiêu đã cắm ngập vào trán Thiệu Dung. Quỷ tiêu rút ra, một tia máu xen lẫn với não nhờn nhờn vọt ra, thân hình của Thiệu Dung đổ vật xuống.

Thiệu Dung đã hoàn toàn mất hết tri giác, nhưng cho đến trước khi Quỷ tiêu

chạm vào trán gã, Thiệu Dung không làm sao tin nổi dưới một chiêu tuyệt mạng của gã địch nhân không những tránh được mà còn có thời gian phản kích.

Ngao Tử Thanh cùng với Thuần Mâu Song Hùng trao đổi mấy chiêu tuyệt mệnh, chỉ trong một khoảng thời gian cực ngắn, hầu như người ta chỉ kịp nháy mắt vài ba cái thì song hùng đã nằm ở dưới đất rồi. Không một ai trong các cao thủ của Hoàng Long bảo kịp xuất thủ cứu viện.

Ngao Tử Thanh dùng hiểm chiêu sát hại được hai tuyệt đại cao thủ nhưng bản thân chàng cũng phải trả một cái giá không nhỏ. Giữa lưng chàng trúng một mâu rạch thành một đường dài hơn nửa thước, máu tươi ướt đầm lưng áo phía sau, đôi chân chàng bị trúng một thuẫn đau đến thấu tâm can và đầu vai chàng trúng thêm một thuẫn sau chiêu tuyệt mạng của Thiệu Dung cũng đang rỉ máu. Toàn thân chàng các vết thương đau buốt, nhưng chàng ngiên chặt răng nén cơn đau, cả nét mặt cũng lạnh lùng như hóa đá, chẳng một biểu hiện nào chứng tỏ đã bị cơn đau đớn dày vò.

Toàn trường lặng đi trong một thoáng, tựa hồ như có thể nghe được tiếng hơi thở của từng người một, song mục của mỗi người đang chứng kiến một thảm cảnh, cảnh đồng môn bị địch nhân tàn sát một cách hung tàn, độc ác đến cực độ, không ai tin vào mắt mình, một con người lại có thể xuất thủ tàn ác đến độ đó.

Trong hàng ngũ của Hoàng Long bảo bỗng có tiếng quát vang như sấm động:

– Ngao Tử Thanh! Thường mạng cho ta!

Bốn thân hình song song phi thân ra, cả bốn đồng một màu y phục xám xịt, tên nào tên nấy vai hùm lưng gấu dáng điệu vô cùng hung mãnh, bốn tên đại hán vừa giáp mặt Ngao Tử Thanh chẳng nói thêm tiếng nào, lập tức xuất thủ tấn công, chiêu nào chiêu nấy đều hiểm ác cùng cực, chiêu nào cũng là sát chiêu đủ để lấy mạng Ngao Tử Thanh.

Không có tiếng reo hò đồng tình, cũng chẳng có tiếng quát nạt ngăn cản, mọi người đều im lặng chờ xem diễn biến.

Ngao Tử Thanh bất kể những vết thương đau đớn toàn thân, hú một tiếng dài cao vút tận trời xanh, thân hình chàng cất lên khỏi mặt đất xông thẳng đến trước mặt một tên đại hán.

Tên đại hán này đôi mày rậm như con sâu róm nằm vắt ngang trên mắt to như lục lạc, lúc này đã vằn những tia máu như mắt trâu điên, cất tiếng cười như dài dài, cầm thanh đại đao không còn coi sự sống chết vào đâu nữa, xông thẳng vào Ngao Tử Thanh.

Lại thêm một tên khác đánh tới, đại đao múa vùn vụt chém tới đầu, cổ và lưng của Ngao Tử Thanh. Với mấy chiêu tấn công chí mạng, hắn đã vận toàn bộ tinh lực vào chiêu đao.

Đầu tóc của Ngao Tử Thanh đã bị xổ ra, toàn thân bê bết máu, toàn thân

chàng giờ chỉ còn có đôi mắt là còn đủ uy nghi như ngày thường, còn lại tóc tai, mặt mũi, y phục đều có vẻ lồi thoi lệch thếch. Nhưng quỹ tiêu của chàng không bị sút giảm uy lực. Lưỡi miến đao loang loáng đánh dạt những thế đao đến gần người chàng. Sau hàng loạt tiếng leng keng, đao ảnh của địch nhân đều biến mất hết.

Ngao Tử Thanh không dừng lại, sau thế tiêu cuối cùng hóa giải thế công của địch, quỹ tiêu của chàng nhanh như chớp quay lại, lưỡi miến đao êm như ru chui tọt vào bụng dưới của tên đại hán đầu tiên.

Gần như cùng lúc với tiếng rú thảm thiết lên từ cửa miệng của tên đại hán ngộ hại, thân hình Ngao Tử Thanh như một ánh chớp liên tục xoay chuyển trong một biên độ cực kỳ nhỏ hẹp, luồn qua hơn chục thế đao liên hoàn của tên đại hán còn lại. Nhưng chiêu công bằng cán đao cuối cùng của tên đại hán ở bên phải chàng đã không tránh kịp, ngực trái chàng bị trúng một cán đao trọn vẹn nặng nề.

Không có thời gian để chàng đánh giá xem tác hại của vết thương vừa trúng, chân phải chàng cất lên câu đúng vào cổ của tên đại hán vừa rồi vì dùng sức quá mạnh đang ngã chúi về phía chàng. Ngao Tử Thanh chẳng nhìn đến tên đại hán dưới chân mình, tay vung Quỹ tiêu đón đỡ hai thế đao áp tới giải vây cho đồng bọn, chân gạt mạnh, một tiếng rộp vang lên giòn giã, cùng với một tiếng rú tắc nghẹn đầu của tên đại hán ngoẹo sao một bên như một chiếc lá ru.

Toàn trường phần lớn là những cao thủ võ lâm, không ít người đã từng là những sát thủ giết người không nháy mắt. Vậy mà giờ đây đứng trước cảnh giết người khốc liệt của Ngao Tử Thanh không một ai là không cảm thấy ớn lạnh trong xương sống.

Hai tên đại hán còn lại rùng mình rỏn tóc gáy, chúng sợ đến nỗi không giơ tay đao lên được. Bởi chúng biết rõ sau hai tên kia, giờ đã đến lúc vận hạn đến với chúng. Chúng còn trẻ, cuộc sống đang rất tốt đẹp chờ đón ở phía trước, chúng chưa muốn ra đi trong thời điểm này. Nhưng trước mặt bao nhiêu là đồng môn và thượng cấp, chúng không thể quỳ gối van xin tha mạng, vậy thì ba mươi sáu kế chỉ còn duy nhất một khả thi.

Như vậy cũng có nghĩa là chúng không thể đứng trong hàng ngũ của Hoàng Long bảo được nữa, chúng chỉ còn cách lựa chọn con đường trở thành phản đồ của Hoàng Long bảo, đó là một lựa chọn nguy hiểm nhưng như thế cơ hội sống sót còn lớn hơn là đứng ở đây.

Hai người không ai bảo ai, chẳng lên tiếng mà cũng chẳng ra hiệu, nhưng không ngờ ý nghĩ của chúng lại giống hệt nhau. Cả hai song song ném đao vào người Ngao Tử Thanh rồi cắm đầu cắm cổ phi thân về phía cổng Hoàng Long bảo.

Hành động của hai tên đại hán này vượt quá xa so với dự liệu của mọi người, Trì Tú tức giận đến mặt mày tím ngắt lại, gầm hét lớn:

– Hàn Thủy Tứ Giao! Hai người hết muốn sống rồi hay sao?

Thân hình Ngao Tử Thanh cất lên gần như đúng lúc với tiếng quát của Trì Tú, giọng chàng như tiếng thiên lôi từ trên tầng không vọng về:

– Tại hạ thay mặt Trì bảo chủ thanh trừ phản nghịch!

Vừa dứt lời, chàng rung tay một cái miệng quát:

– Đảo chuyển càn khôn!

Một làn ánh chớp sáng bạc từ đầu quỷ tiêu bay ra hết như một ánh sét, nhưng chẳng có tiếng sấm chỉ nghe tiếng xé gió muốn rách màng nhĩ. Tiếp sau là hai tiếng oang oang nghe trong veo, hai thân hình gãy gục đổ xuống đất, không một tiếng kêu rên, ruột gan đổ trào ra mặt đất, các đoạn ruột còn nhúc nhích, nhìn mà gai ốc không khỏi nổi đầy mình.

Thân hình Ngao Tử Thanh như một ánh sao xẹt rơi xeo xéo xuống. Quỷ tiên giơ ra đón lấy lưới miến đao chưa kịp rơi xuống đất.

Đáp xuống đất xong, Ngao Tử Thanh cảm thấy thân thể chàng không còn thuộc về mình nữa, đầu óc choáng váng, trước mắt chàng như có một màn sương mờ bao phủ, dùng mũi tiêu chống xuống đất để giữ cho thân hình khỏi ngã, hai cánh mũi chàng phập phồng theo từng hơi thở nặng nề, mệt nhọc.

Toàn trường lặng ngắt, không có một tiếng động, mọi người cơ hồ quên thở, không khí trong một thoáng tựa như đông cứng lại.

Không biết bao lâu sau Ngao Tử Thanh lấy lại được sự tỉnh táo. Và cái đau đớn như những con trùng độc đang cắn xé khắp thân hình chàng. Chàng liếm đôi môi khô ráp của mình, cố nuốt nước bọt làm mềm cuống họng đắng ngắt của mình lắm lắm:

– Mình lại thắng rồi...

Ngao Tử Thanh giơ ống tay áo quệt ngang vết máu đọng lại trên mặt, hít một hơi dài lấy lại sức lực ánh mắt chàng nhìn thấy rõ cảnh vật rõ ràng hơn đôi chút. Lúc này chàng mới hay người của Hoàng Long bảo ai nấy đều há hốc mồm nhìn chàng như nhìn một quái vật.

Ngao Tử Thanh muốn nở một nụ cười nhưng đôi môi chàng chỉ khê động đập được một chút, giọng chàng nghe khản đặc:

– Trì bảo chủ, tại hạ đã thắng hết cả ba trận.

Trì Tú là bá chủ của một phương, sở học uyên thâm, tính khí cao ngạo ngang tàng nhưng đây là lần đầu tiên trong đời lão biết thế nào là kinh hãi. Tiếng nói của Ngao Tử Thanh đánh động ý thức của lão. Lão khê rùng mình một cái, trở về với thực tại, lão nói như người đang ngủ mê:

– Chúng đã đi hết rồi sao?

Ngao Tử Thanh liếm liếm môi giọng khàn khàn:

– Trì bảo chủ, tại hạ đang nhờ người đích thân đưa tại hạ ra khỏi Hoàng Long bảo!

Trì Tú khôi phục hoàn toàn thần trí, lão nhếch mép cười giọng âm hàn nói:

– Không sai! Ngao Tử Thanh người đã thắng ba trận nhưng lão phu chỉ mới điều có hai trận, Hàn Thủy Tứ Giao kháng lệnh tự ý xuất trận, lại còn có ý đào vong, trận đó không thể tính là một trận được. Như vậy chúng ta còn một trận chưa giao đấu, người còn đủ sức giao đấu thêm một trận nữa không?

Ngao Tử Thanh nhếch mép cười nhạt nói:

– Trì bảo chủ, người là bá chủ của một vùng, phải biết trọng tín nghĩa. Hàn Thủy Tứ Giao trước khi động thủ là người của quý bảo, sau khi động thủ xong vì sợ chết mới đào vong. Như vậy không thể nói Hàn Thủy Tứ Giao không phải là người của quý bảo được. Hơn nữa nếu nói Hàn Thủy Tứ Giao không lệnh tự ý xuất thủ tại sao người không lên tiếng ngăn cản? Để chờ đến giờ mới nói như vậy, người không cảm thấy hổ thẹn sao?

Trì Tú cất giọng nghiêm lạnh nói:

– Gia quy của Hoàng Long bảo vô cùng thâm nghiêm. Bốn người bọn họ chưa có lệnh của lão phu mà tự ý làm càn, riêng tội đó cũng đủ để chết rồi, huống hồ còn mang thêm tội phản nghịch. Lão phu chưa kịp đa tạ Ngao đại hiệp ra tay tiêu trừ phản nghịch cho bản bảo, mong Ngao đại hiệp lượng thứ!

Sắc diện Ngao Tử Thanh như băng đá, không phần nộ, không khinh thường không có bất kỳ một sắc thái tình cảm nào biểu lộ trên gương mặt chàng lúc này. giọng chàng như từ một nơi xa xăm vọng về:

– Trì Tú người đừng tưởng làm như vậy rồi người có thể thắng được tại hạ. Tại hạ đã nhãn nhin một mình giao đấu xa luân chiến với cao thủ của Hoàng Long bảo các người, nay người nói vậy người không cảm thấy nhục nhã sao? Thì ra Hoàng Long bảo bảo chủ cũng chỉ là hạng người như vậy là cùng!

Gương mặt của Trì Tú biến đổi theo từng lời nói lãnh đạm của Ngao Tử Thanh. Cuối cùng lão cung lấy lại được bình thản nói:

– Ngao đại hiệp đừng nói khích lão phu mà uống phí tâm cơ, lão phu đã quyết ý Ngao đại hiệp có hai con đường để chọn, một là để Phong vân băng rồi tự do rời khỏi bản bảo, hai nữa là chấp nhận giao đấu thêm một trận nữa.

Ngao Tử Thanh hơi khép mắt lại bước lên một bước mỉm cười nhìn Trì Tú nói:

– Người cho rằng tại hạ không làm nổi?

Trì Tú nở một nụ cười đầy ẩn ý nói:

– Làm nổi hay không phải trông vào bản lĩnh của người, lão phu không dám lạm bàn.

Ngao Tử Thanh chú mục nhìn vào quỷ tiêu trong tay, lưỡi miến đao đang phát

ánh sáng lạnh lùng, dung đưa ru rượi ngay trước mũi tiêu, bỗng chàng ngẩng đầu lên cất tiếng cười cuồng ngạo nói:

– Trì Tú, người mời tại hạ đến đây rồi sắp đặt chiếc bầy dê tiện này, người cho rằng tại hạ là kẻ ngu dân chắc? Có lẽ nào tại hạ không có sự chuẩn bị sẵn mà lại dám mạo hiểm đi phó ước? Ha ha ha nói để người biết, Ngao Tử Thanh này xưa nay chưa bao giờ làm việc mà mình chưa nắm chắc phần thắng, tại hạ tự tin mình đến đường hoàng thì cung sẽ đường hoàng mà đi khỏi nơi đây!

Tiếng cười của chàng đầy tự tin, đầy ngạo mạn, khiến cho người của Hoàng Long bảo ai nấy đều kinh tâm động phách. Căn cứ vào tình thế trước mắt thì Ngao Tử Thanh đang ở vào thế hoàn toàn bị động, chàng đang mang thương tích đầy mình lại ở giữa chốn long đàm hổ huyệt. Vậy thì chàng dựa vào cái gì để cuồng ngạo như vậy?

Nhưng qua những điều mà mọi người nghe đồn đại về chàng, qua những gì mà mọi người vừa được chứng kiến, còn người Quỷ tiêu ảnh có một cái gì đó rất đáng sợ. Nỗi sợ hãi không căn cứ, tựa như người ta ghê sợ khi nhắc tới những con quỷ ở địa ngục.

Thạch Quả trưởng bước ra, Trì Tú nói:

– Đại ca, để tiểu đệ thu thập tên cuồng đồ này!

Ngay sau đó có một hoàng y lão nhân dáng gầy choắt như một đứa trẻ mới hơn mười tuổi, song mục lão lấp lánh thần quang như hai viên ngọc, đầu tóc đen nhánh búi cao, mục quang của lão sắc nhọn như hai mũi dao lướt trên mặt Ngao Tử Thanh, đầy thâm trầm lạnh lùng mang một dáng vẻ cao ngạo không thể nào diễn tả nổi.

Lão ôm quyền hướng về Trì Tú trầm giọng nói:

– Bảo chủ! Công lực của đối phương quá sức cao cường, nếu đương đầu e rằng chúng ta khó bề thủ thắng, chi bằng cho lão phu cùng Thạch lão huynh liên thủ đối đầu với hắn.

Trên gương mặt lạnh lùng tàn khốc của Trì Tú thoáng hiện một nụ cười nham hiểm, lão gật đầu đáp:

– Ngao đại hiệp thần công cái thế, chỉ sợ nhị vị chưa xứng là đối thủ. Nhưng ngày hôm nay Ngao đại hiệp là quý khách của bản bảo, nhị vị phải hết lòng bồi tiếp mới được!

Lão nhân gầy đét này chính là Hoàng Hạc Lang Quân Cổ U, một nhân vật mà giang hồ nghe danh táng đờm, từng nổi danh là một nhân vật bạo tàn bậc nhất trong giang hồ.

Lão ôm quyền cất tiếng cười sang sảng nói:

– Trận này không giống như những trận trước, xin bảo chủ yên tâm. Lúc này

Ngao Tử Thanh có mọc cánh cung khó bay ra khỏi bản bảo.

Ngao Tử Thanh giương đôi mắt lạ lẫm nhìn Hoàng Hạc Lang Quân, lát sau mới thở dài nói:

– Lão bằng hữu nếu tại hạ không nhìn lầm thì người chính là Hoàng Hạc Lang Quân. Chỉ sợ ngày hôm nay người sẽ cười hoàng hạc ra đi thì nhất định sẽ dành cho người một chỗ!

Hoàng Hạc Lang Quân Cổ U cất giọng cười cuồng ngạo đáp:

– Ngao Tử Thanh! Nếu lão phu mà cười hoàng hạc ra đi thì nhất định sẽ dành cho người một chỗ!

Ngao Tử Thanh nhếch mép nở một nụ cười khủng khiếp nói:

– Các người đừng thấy tại hạ như vậy rồi sẽ dễ hà hiếp mà lầm! Tại hạ vẫn còn thừa sức để lấy mạng lu vô si các người. Hãy chờ xem!

Vừa dứt lời, Ngao Tử Thanh như một ánh chớp cất lên, đâm bổ về phía Thạch quả tửu. Thân hình chàng còn đang lơ lửng trên không trung, khi Thạch quả tửu kinh hãi rút lui thì chàng không chút chậm trễ, đổi hướng xông về phía Hoàng Hạc Lang Quân.

Thạch quả tửu giờ cao quả tửu. Xoẹt một tiếng, từ trong quả tửu lộ ra một lưỡi nhuyễn kiếm mềm mại như một dải lụa. Tay lão vừa rung lên một cái, không gian lập tức bị rạch nát bởi những đường kiếm loang loáng. Trong nháy mắt đã phản công mười sáu kiếm, kiếm nối tiếp kiếm, trùng trùng điệp điệp như sóng biển, dồn dập mãnh liệt vô cùng vô tận.

Ngao Tử Thanh vừa dùng bộ pháp né tránh vừa lạnh lùng nói:

– Thì ra Thạch Quả tửu không chỉ có quài tửu, lão thất phu cung khá giao hoạt.

Chiếc quài tửu của Thạch Quả tửu được đặc chế từ gỗ đàn hương, ngày thường lão dùng quài tửu làm bình khí nhưng giữa quài tửu ẩn tàng nhuyễn kiếm, chỉ cần ấn một cái nút nhỏ nơi cuối tửu là nhuyễn kiếm lập tức lộ ra ngoài. Tuy trong quài tửu có ẩn giấu một thứ bình khí lợi hại như vậy nhưng xưa nay lão rất ít khi phải dùng đến, ngày hôm nay gặp phải đối thủ quá cao cường lão buộc lòng phải dùng đến nó.

Lưỡi miến đao của Ngao Tử Thanh như một dải lụa màu bạc uốn éo mềm mại đột ngột căng ra như một sợi chỉ đâm sầm vào giữa vùng kiếm ảnh ngu sắc của Thạch Quả tửu.

Keng! Keng! Keng! liên tục mười sáu tiếng liền thành một loại âm thanh trong trẻo vang lên, chỉ trong nháy mắt song phương đã giao nhau mười sáu thế.

Một bóng hoàng ảnh nhẹ nhàng như một đám mây phiêu phiêu cất lên, êm như ru chẳng phát ra một tiếng động nhỏ nào. Một làn ánh sáng mỏng manh êm ái bắn về phía đỉnh đầu Ngao Tử Thanh.

Ngao Tử Thanh liếc nhanh lên nhìn một cái, hừ lạnh quát:

– Người không sống qua nổi ngày hôm nay đâu!

Thân hình chàng xoay chuyển như một cơn lốc, lưỡi miến đao vẽ lên một đường cong kỳ diệu, lưỡi đao cuốn xong đột ngột bắn thẳng ra, mũi đao kích ngang vào làn ánh sáng mong manh nọ.

Trong khi đó thì Thạch Quả tử đã kịp biến chiêu, thanh nhuyễn kiếm như một con độc xà uốn lượn, thân kiếm đột ngột quay lại kích ngang vào hông Ngao Tử Thanh. Thế kiếm tàn độc đến cùng cực lại xuất thủ đúng một cơ hội có thể gây khó khăn cho bất kỳ cao thủ nào trong võ lâm.

Nhưng Ngao Tử Thanh là một cao thủ không giống bất kỳ cao thủ nào trong thiên hạ, chàng có một bộ thần kinh thép, đủ năng lực làm chủ bản thân mình trong mọi tình thế.

Thế kiếm của Thạch Quả tử kích tới, chàng thấy không cần thiết tránh né, nghiêng răng để mũi nhuyễn kiếm đi lướt qua đầu vai mình, và gần như đồng thời, lưỡi miến đao nơi đầu tiêu của chàng cung cạm ngập vào bắp chân Thạch Quả tử.

Ngao Tử Thanh không kịp nhìn xem vết thương nơi đầu vai mình nông sâu ra sao, chàng nhanh như chớp thu đao lại, phóng một cước đá văng Thạch Quả tử ra xa, quỹ tiêu kích ngược một chiêu ra phía sau đón đỡ một chưởng như vu bão của Hoàng Hạc Lang Quân kích tới sau lưng.

Hoàng Hạc Lang Quân chẳng dám đón đỡ trực diện với lưỡi miến đao vọt vàng thu chưởng trở lại.

Ngay lúc đó Ngao Tử Thanh như một chiếc pháo thăng thiên bay vọt lên không trung, cùng với thân hình chàng một ánh lửa xẹt lên không trung phát ra một tiếng nổ nho nhỏ, từng chùm từng chùm lửa ngu sắc rơi xuống như những giọt băng muện màng.

Trì Tú kinh hãi kêu lên:

– Tên tiểu tử có phúc bình, mới vừa rồi phóng tín hiệu cầu viện. Triệu Quang Thần, người lập tức thống lĩnh thuộc hạ đón đầu địch nhân. Thạch hiền đệ, Cổ U, hai người cố gắng sức hơn chút nữa, giải quyết nhanh Ngao tiểu tử!

Thân hình Ngao Tử Thanh từ trên không lao xuống, liên hoàn kích ra ba mươi một đao, đao sau nối tiếp đao trước, không có một khoảng dừng nào, nếu có thì cũng cực ngắn, ngắn đến mức con người không đủ sức để nhận thấy, ba mươi một đao liền lạc thành một chiêu tựa như có ba mươi một người đang đồng loạt xuất thủ vậy.

Hoàng Hạc Lang Quân song chưởng múa như bay, bóng hoàng y phấp phới, bỗng lão kêu lên một tiếng kinh hãi, ống tay áo bị vớt trúng một đao đứt ngót đi một nửa, lão kinh hoàng thu chưởng lui ra.

Ngao Tử Thanh thương tích đầu người, đặc biệt là vết thương nơi vai do Thạch Quả tử gây ra, máu tươi tuôn trào ướt đầm cả một khoảng áo. Nhưng quỷ tiêu trong tay chàng không lúc nào dừng lại, chân dù trúng thương đau đớn nhưng bộ pháp vẫn nhanh nhẹn như thường. Thân hình chàng di động như con én đan đi đan lại giữa hai làn kiếm ảnh và chưởng ảnh dày đặc của hai đối thủ. Quỷ tiên vung lên loang loáng, lưỡi miến đao không ngừng co vào duỗi ra động gió vùn vụt.

Kiếm của Thạch Quả tử xé gió tạo nên những âm thanh sắc bén như dao, tiếng chưởng phong của Cổ U sầm sập như bão táp, tất cả những âm thanh đó hòa quyện lại tạo cho đấu trường một không khí tràn ngập sát khí.

Ngao Tử Thanh lạnh lùng ứng phó với thế công thủ nhịp nhàng của đối phương, mỗi chiêu mỗi thế của chàng đánh ra, đối phương chỉ có cách thoái hậu mới mong bảo toàn được tính mạng.

Song mục Ngao Tử Thanh tràn ngập sát quang, chàng nhích động đôi môi nói:

– Lão bằng hữu! Nhị vị chuẩn bị niệm kinh siêu độ đi là vừa!

Thạch Quả tử bị trúng một đao nơi bắp chân, máu ra khá nhiều, mỗi bước chân làm lão đau đến tận óc, làm ảnh hưởng rất lớn đến bộ pháp của lão. Nhưng lão cố ngiên răng chịu đau, vận dụng toàn bộ sở học của mình và từng chiêu từng thức một, lợi dụng tất cả các khe hở có được để tấn công.

Bỗng có tiếng kêu lớn ở xa xa:

– Không xong rồi! Đại lôi giáo tấn công tới nơi rồi!

Một giọng khác vang lên:

– Mau đi bẩm báo bảo chủ, người của Đại lôi giáo từ bốn phía dùng cung tiễn bắn vào bản bảo!

Trì Tú ngiên răng gầm lên:

– Người của Trung Điện lưu lại hiện trường, tất cả những người còn lại lập tức chia ra các ngả giết địch và cứu hỏa!

Ngao Tử Thanh cất tiếng cười lớn nói:

– Trì Tú các người sẽ chịu số kiếp cùng với Mai Lâm môn!

Lúc này bốn bên đã nghe tiếng sát sát vang động cả không gian, chen lẫn vào đó là tiếng binh khí va chạm nhau, tiếng rú thảm của mỗi kẻ tử thương.

Ngao Tử Thanh biết người của Đại lôi giáo đã động thủ với người giữ vòng ngoài của Hoàng Long bảo chàng phải gấp rút giải nguy cho bản thân mình trước.

Chàng xoay nhanh thân hình, lưỡi miến đao vẽ nên một vòng sáng hình bán nguyệt, vừa khéo chặn đứng thế công hung hãn của Thạch Quả tử từ phía sau công tới.

Thạch Quả tử lui lại miệng quát lớn:

– Dù được Đại Lôi giáo cứu viện, nhưng người cung dừng hồng qua được hôm nay!

Liên tiếp mười một đao, mười sáu chưởng và bảy cước, Ngao Tử Thanh đã làm cho Thạch Quả tửung phải im miệng, không chút chậm trễ chàng quay phắt lại tấn công liên hoàn hai mươi ba thế bức Cổ U phải lui lại tiên tiếp ba trượng mới thoát ra được.

Ngao Tử Thanh cười lạnh nói:

– Cổ bằng hữu giờ thì người đã biết, một người muốn mở miệng cuồng ngạo trước tiên phải coi lại mình trong tay có những thứ gì!

Cổ U không lên tiếng phản bác, môi mím chặt, mắt phát ra những tia hàn quang đầy oán độc, chân di động nhanh hơn theo những góc độ nguy dị hơn, chưởng kinh đường như cung mỗi lúc một mãnh liệt hơn.

Ngao Tử Thanh công thêm một thế nữa, lạnh lùng nói:

– Người tưởng Ngao mỗ bị thương rồi sẽ không còn đủ sức lấy mạng hai người? Chờ một lát nữa hai người sẽ được thấy!

Thân hình chàng đột ngột vọt lên không trung làm chiêu kiếm hiểm ác của Thạch Quả tửung rơi vào khoảng không, quỷ tiêu trở ngược lại từ trên cao công xuống mười ba thế.

Thạch Quả tửung vừa nhin đau di chuyển tránh né, vừa tìm chỗ sơ hở để phản kích.

Ngao Tử Thanh cười lạnh nói:

– Thạch Quả tửung, tại hạ muốn biết thi thể của Thiệu Diệc Hồng bị mất tích có liên quan gì đến người không?

Thạch Quả tửung giương đôi mắt hần những tia máu nghiến chặt răng liên tục tấn công hơn chục kiếm vào ba mươi sáu yếu huyệt khắp chân thân Ngao Tử Thanh, giọng phẫn nộ quát:

Những chuyện trộm chó bắt gà người muốn rõ thì cứ đi hỏi Ngu thủ phục hạ!

Ngao Tử Thanh nghiến răng chặt, dữ dội nói:

– Tất cả những người bị hồ nghi đều không chối bỏ trách nhiệm trước tại hạ được!

Cánh tay phải chàng rung lên, quỷ tiêu hóa thành muôn điểm áp tới Cổ U, mỗi một động tác của chàng làm máu tươi trên cánh tay nhỏ xuống đất.

Thạch Quả tửung hung hãn tiến lên, lưỡi nhuyễn kiếm nơi đầu trượng của lão hóa thành một tấm lưới khổng lồ trùm xuống đầu Ngao Tử Thanh.

Gần như đồng thời với Thạch Quả tửung, từng trận từng trận kinh phong như muôn ngàn cơn xoáy lốc sầm sập đổ về phía Ngao Tử Thanh. Cổ U liên tiếp công

mười lăm chưởng từ nhiều hướng khác nhau đồng loạt công tới, tựa như có mười lăm người cùng xuất thủ tấn công vậy.

Ngao Tử Thanh rung tay một cái, lưới miến đao hóa thành mười lăm luồng điện xẹt, mà mỗi luồng điện đều gần như công kích vào mười lăm luồng lốc xoáy.

Ngay khi mà đao chưởng của song phương vừa chạm nhau, Thạch Quả trượng như con mãnh thú bị thương không còn kể gì đến sống chết nữa, xông bừa vào vòng chiến giữa hai người, nhuyễn kiếm cung đồng thời thi triển một sát chiêu hiểm ác vô luân.

Lưới miến đao sau khi hóa giải hết mười lăm thế chưởng như băng sơn liệt địa của Cổ U, đã kịp thu lại thành một điểm sáng lạnh toát xuyên qua lưới kiếm dày đặc, thoát cái đã ở ngay trước yết hầu của Thạch Quả trượng, khoảng cách không đầy ba tấc.

Một thế thức phản công vô cùng chuẩn xác, vô cùng nhanh nhẹn và kỳ ảo diệu, tựa như đối phương dành sẵn một khe hở để chờ chàng công vào vậy.

Thạch Quả trượng quát lớn một tiếng, tả chưởng xuất thủ vỗ vào quỹ tiêu, hữu thủ vung kiếm nhằm đầu đối phương giáng xuống, song cước thì đá ra một thế cực kỳ mãnh liệt.

Cùng lúc với tiếng cười lạnh lẽo tựa như từ địa ngục vọng về, trên môi Ngao Tử Thanh lại xuất hiện một nụ cười khỉp khiếp thường thấy mỗi khi chàng xuất thủ tàn sát đối phương. Và liền sau đó, lưới miến đao vẽ thành một vòng tròn khóa chặt song cước của Thạch Quả trượng.

Động tác của ba người nhanh đến không thể diễn tả nổi, từ lúc Ngao Tử Thanh xuất thủ hóa giải mười lăm chưởng của Cổ U cho đến lần thứ hai chàng đẩy lui Thạch Quả trượng thời gian chỉ bằng vài cái nháy mắt mà thôi.

Kết quả...

Gương mặt gầy choắt của Cổ U trắng nhợt như tờ giấy, tuyệt kỹ Hoàng hạc xung thiên thập ngũ thức từng giúp lão củng cố địa vị trên giang hồ nay đã hoàn toàn mất tác dụng, trở thành một thứ đồ chơi trẻ con trước mặt Quỹ tiêu ảnh.

Thạch Quả trượng cung thu trượng kiếm thoái hậu, trông dáng lão lúc này chẳng còn chút nào cái vẻ ngạo thế, ngạo mạn lúc đầu nữa.

Ngao Tử Thanh bằng giọng lạnh lùng nói:

– Tại hạ có một thói quen không được tốt lắm, mình cứ bị chảy một giọt máu thì đối phương phải chảy mười giọt để bồi thường.

Cổ U mím chặt môi dần bước tới, hữu chưởng ấn về phía ngực Ngao Tử Thanh, tả thủ khoa một vòng rồi nhanh như chớp điểm về phía đan điền Ngao Tử Thanh.

Ngao Tử Thanh nhếch môi cười nhạt, không né tránh cung chẳng đón đỡ thế

công của đối phương mà di công vì thủ, vì một thế điểm ngay vào yếu hầu của Cổ U. Thế công của chàng nhanh đến xuất thần, thế công của Cổ U xuất phát trước nhưng thế công của chàng lại tới đích trước. Cổ U không còn cách nào khác đành triệt chiêu lùi lại.

Lúc này các cây cối xung quanh tử võ trường đa phần bị trúng hỏa tiễn bốc cháy ngùn ngụt, phát ra tiếng nổ lộp bộp liên hồi. Ở một đầu của tử võ trường, đã nhìn thấy máu tóe người lao vào nhau công kích điên cuồng.

Tiếng reo hò, tiếng quát tháo, tiếng binh khí chạm nhau, thỉnh thoảng lại xen lẫn tiếng rú đau đớn, có khi là tiếng rên rỉ của người bị thương. Trận kịch đấu mỗi lúc càng thảm thiết, mùi máu tanh nồng lẩn quẩn trong không gian tuy vô hình nhưng dường như hữu hình, chờn vờn trên đỉnh đầu của mỗi người.

Thảm trạng đầu rơi máu chảy đã nhan nhản khắp nơi, trông còn thê thảm hơn cả bức tranh địa ngục A Tu la.

Các hảo si của Đại lôi giáo mình mặc y phục trắng, đôi mắt đỏ rực màu máu, răng nghiến chặt tay nắm chắc binh khí, tàn sát không chút thương tiếc bọn người đang cuống cuống nửa muốn chữa lửa, nửa muốn ngăn địch của Hoàng Long bảo.

Người lại liên tục ngã xuống, máu lại tiếp tục nhuộm hồng trên mặt đất vốn đã đặc biệt màu máu, các bộ phận trên cơ thể con người lại văng tứ tung, tiếng rên xiết của những người thọ thương lại tiếp tục vang lên, trong khi ánh đao sáng loáng vẫn rung lên hạ xuống một cách tàn nhẫn.

Toàn thể Hoàng Long bảo chìm ngập trong biển lửa, tiếng lửa cháy rần rạt mỗi lúc một lớn hơn, kế hoạch tiêu diệt Hoàng Long bảo của Ngao Tử Thanh đã thành công.

Bóng đêm đã xuống từ lâu, ánh lửa bập bùng soi sáng ra bốn bên, bóng người nhấp nhô ẩn hiện khắp nơi, đã bắt đầu nghe mùi cháy nồng nặc bốc lên, mùi của quần áo, da thịt bị cháy càng làm không khí của chiến trường khủng khiếp hơn.

Công bằng mà nói thì thực lực của Đại Lôi giáo kém hơn so với thực lực của Hoàng Long bảo nhưng vì người của Đại Lôi giáo đã trải qua nhiều trận huyết chiến liên tiếp nên ai cũng coi cái chết nhẹ tựa lông hồng lại thêm công kỳ bất bị, lại phối hợp với hỏa công, làm phân tán phần lớn người của Hoàng Long bảo đi chữa lửa. Trong khi đó thì hỏa tiễn từ xa xa như những đường lửa trên không trung vẫn không ngừng rơi trên các mái nhà trong bảo.

Toàn thể Hoàng Long bảo bất kể bọn thuộc hạ được Trì Tú hạ lệnh phải lưu lại hỗ trợ cho Thạch Quả trượng và Cổ U cũng đã chạy đi cứu hỏa. Trước đại diện lúc này chỉ còn lại ba người đang giao đấu mỗi lúc một quyết liệt hơn.

Người của Đại Lôi giáo và Hoàng Long bảo thỉnh thoảng có đi ngang qua chỗ ba người giao đấu nhưng không ai tiến được vào gần hơn để trợ chiến cho người phe mình, đành quay lưng đi tìm đối thủ khác.

Cho đến thời điểm này, song phương đã giao đấu đến hơn trăm hiệp nhưng căn cứ vào thực lực của cả đôi bên, muốn phân định được sự thắng bại hoàn toàn không phải là việc dễ.

Ngao Tử Thanh liếc nhanh xung quanh, liên tiếp kích mười một đao về phía Thạch Quả trượng và Cổ U vừa trầm giọng nói:

– Nhị vị lão bằng hữu! Cả Trì Tú cung đã đào tẩu rồi, Hoàng Long bảo chẳng bao lâu nữa sẽ biến thành bình địa, hai người còn thí mạng làm chi?

Cổ U chẳng đối đáp, cứ nghiêng chặt rằng huơ chưởng như điên cuồng tấn công bất kể sống chết, kinh lực được vận dụng đến mức cao nhất.

Thạch Quả trượng cũng nghiêng chặt rằng giở hết sức bình sinh ra quyết một trận một mất một còn với đối phương.

Lưỡi miến đao chồn vờn quanh người Ngao Tử Thanh như những con phi xà xông xáo trong phương viên mấy trượng vuông, chuyên nhằm vào những chỗ yếu hại nhất, vào những lúc bất ngờ nhất lao về phía Thạch Quả trượng và Cổ U.

Một luồng cương khí hùng hậu quét ngang người Ngao Tử Thanh. Trong luồng cương khí gào thét, nhìn bóng chưởng ảnh đập chồn mọi yếu huyết trên người Ngao Tử Thanh đều trong tầm khống chế của chưởng phong.

Đây là một tuyệt kỹ khác của Cổ U có tên gọi là Cuồng tiêu thập lục thức.

Thân hình Ngao Tử Thanh như một chiếc bóng mờ lướt đi giữa làn chưởng ảnh, giọng chàng âm lạnh vang lên:

– Đêm nay sẽ là đêm cuối cùng trong đời các ngươi!

Cùng với tiếng quát, một luồng ánh sáng cường liệt như ánh dương quang xuyên thẳng vào luồng chưởng phong mờ mịt của Cổ U. Tiếng tiêu vang lên âm âm lành lạnh, phối hợp với thế công ác hiểm tạo nên một uy lực tước hồn đoạt phách bất kỳ một cao thủ nào. Đây chính là một trong những đại sát chiêu của Ngao Tử Thanh có tên là Phi ưng lạc nhai.

Kết quả..

Cổ U rú lên một tiếng quái dị quay đầu đào tẩu, nhưng đã trễ một mảy may, đầu phải của lão bị mũi miến đao liếm nhẹ một cái, máu tươi tuôn ra như suối.

Chiêu Phi Ưng Lạc Nhai này là một trong những tuyệt chiêu bao hàm hết những tinh túy trong võ học của Ngao Tử Thanh. Uy lực của nó không có gì ngăn cản nổi. Nhưng khi thi triển đại sát chiêu này phải tập trung toàn bộ tinh khí thần vào quỷ tiêu, vì vậy rất hao tổn công lực. Xưa nay Ngao Tử Thanh rất ít khi phải dùng đến nó, nhưng trong tình thế đặc biệt này bắt buộc chàng phải mạo hiểm.

Ngao Tử Thanh trầm giọng quát:

– Thạch Quả trượng! Ngươi còn đáng chết hơn nữa!

Thân hình Ngao Tử Thanh một bóng ma sấn vào giữa màn kiếm ảnh mờ mịt

của Thạch Quảỉ trượng. Lưỡi miến đao rời khỏi đầu tiên bay ra ngoài, vượt qua khỏi Thạch Quảỉ trượng rồi quay ngược lại một cách thần kỳ, hóa thành muôn đạo hàn quang kích vào người Thạch Quảỉ trượng.

Hàng loạt tiếng gào rú như tiếng sói tru, vang lên từ cửa miệng của Thạch Quảỉ trượng, lão vùng vẫy như con thú dữ trong cui hầu giữ lấy tính mạng của mình.

Hoàng Long bảo lúc này hoàn toàn chìm trong biển lửa, những nỗ lực cứu hỏa của thuộc hạ Hoàng Long bảo đã không mang lại một kết quả mong muốn, trong khi đó thì những mui hỏa tiễn đã tìm đến mọi góc ngách, mọi phòng ốc trong Hoàng Long bảo, rơi một cách không thương tích lên những tầng kiến trúc hùng vĩ mỹ lệ mà phải tốn rất nhiều công sức mới dựng lên được.

o O o